

Jamsai

Jamsai
ทศลงจอห์น

Jamsai
ทศลงจอห์น

Jamsai
เร้ารัก
ทศลงจอห์น
อนุดรักษ์

護花保鏢

โพธิ์เข็ญ 英顏 ถิ่น
เกวลัดเดือนสิบสอง แปง

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่คุณเชื่อใจไว้ด้วยกัน

"ข้างหน้ามีสิ่งผิดปกติ" อุเจียงที่โผล่ขึ้นมาจากในดินอำปากสื่อสารกับเขา
ฮวาจื่อจิ้นนั่งจ้องอยู่ที่เดิม เขาค้างตัวอยู่ในท่าปลดกางเกง และทหารสองนายก็ยืนอยู่หลังเขา
ไม่ไกล ห่างเพียงระยะห้าก้าวเท่านั้น เผื่อติดตามความเคลื่อนไหวเล็กน้อยกระทั่งลมพัดหญ้าไหว
รอบสี่ด้านอย่างรัดกุม

เคราะห์ดีที่ฮวาจื่อจิ้นขวัญกล้า ถึงได้ไม่โดนสภาพที่นางโผล่หัวขึ้นมาทำให้ตกใจกลัว
กระนั้นหนังหน้าก็อดกระตุกไม่ได้

อุเจียงขณะจะเอ่ยวาจาต่อ จู่ๆ ก็สังเกตเห็นกิริยาอาการของเขา เผยขาแข็งแกร่งลำสันสองข้าง
ออกมา ส่วนล่างเหลือเพียงผ้าปิดอวยหนึ่งผืนปกปิด

นางคิดไม่ถึงว่าตนเองพอโผล่ขึ้นมาจะเห็นเขาในลักษณะนี้ นางอึ้งตะลึงไปชั่วครู่ ก่อน
ตระหนักได้ทันใดว่าเขากำลังทำอะไร

ย่าแยะแล้ว นางมาได้ไม่ถูกเวลา ปรากฏตัวในเวลานี้ทำให้ไม่ปลอมตัวเป็นนางปีศาจราคา
ก็กลายเป็นนางปีศาจราคาจริงๆ แล้ว

ทัศนียภาพเบื้องหน้าสายตากลื่นไม่เข้าคายไม่ออกเกินไป นางรู้สึกผิดชั่วขณะ แม้แต่จะพูดอะไร
ยังลืมหืมตา

"ท่านค่อยๆ ทำ" ทั้งสามคำนี้ไว้ นางก็หัดคอเหมือนเต่าตัวหนึ่งหดตัวกลับไปในดิน หนีเป็น
กลยุทธขั้นเยี่ยม

มากกว่ารัก เร้ารักองครักษ์

ไม่เหยียน เซียน เกาลัดเดือนสิบสอง แป

《護花保鑣》莫顏 (Mo Yan) 著

Copyright © 2018 Doghouse Publishing Co., Ltd.

Thai translation copyright © 2020 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All Rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2559-8

ภาพประกอบ 樹蔭

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 249 บาท

พินพูน

กระดาษหนอมสายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

ผลงานของท่านไม่เขียนในครั้งนี้อาจมีความเกี่ยวข้องกับชุด 'ข่าวลือในยุคทอง' ซึ่งมี 'บัญชีปราบโกงงาม' และ 'โกงงามสองหน้า' ออกไปในปี 2019 ค่ะ โดยในเรื่อง 'องค์กรรักโลก' และ 'เจ้ารักองค์กร' จะเป็นเรื่องราวของผู้คุมกฏทั้งสิ้นแห่งหุบเขาหมื่นบุปผา ต้องอ่านเรียงกันโดยเริ่มจากองค์กรรักโลก และตามด้วยเจ้ารักองค์กรนะคะ

สำหรับ 'เจ้ารักองค์กร' เป็นเรื่องราวของ 'อุเจียง' ผู้คุมกฏอินทรี และ 'อุเซ่อ' ผู้คุมกฏเสือดาว ทั้งสองมีหน้าที่ 'เก็บบัญชี' ของหุบเขาหมื่นบุปผา ทว่ากลับทำตัวเงินหาย ทั้งคู่จึงต้องแยกกัน ทางหนึ่งออกตามหาตัวเงิน และอีกทางก็หาวิธีรวบรวมเงินทางอื่น

ซึ่งการหาเงินครั้งนี้จะชักจูงให้พวกเขาต้องเกี่ยวพันกับราชสำนัก ความวุ่นวายจากการรุกรานตามล่า ท้ายที่สุดผู้คุมกฏทั้งสองนี้จะหาเงินมาคืนหุบเขาหมื่นบุปผาได้หรือไม่ แล้วคนที่พวกเขาไปหาเงินจะสร้างความเดือดร้อนอะไรให้กับพวกเขาบ้างหรือกลายเป็นเจ้ารักป่วนหัวใจพวกเขากันแน่ หากท่านนักอ่านอยากรู้แล้ว เชิญพลิกหน้าต่อไปได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำตัวละคร

- * อูเจียง ผู้คุมกฏอินทรีแห่งหุบเขาหมื่นบุปผา เป็นคนหูตาบอดใจ เคลื่อนไหวปราดเปรียว วรยุทธ์ลึกลับพิสดาร มีความคิดละเอียดรอบคอบ
- * อูเอ๋อ ผู้คุมกฏเสือดาวแห่งหุบเขาหมื่นบุปผา เป็นบุรุษสูงใหญ่ ลำสัน มีกลิ่นอายอำมหิต อาวุธประจำกายคือดาบเล่มใหญ่
- * ฮวาจื่อจิ้น แม่ทัพใหญ่เว่ยหยวน ถูกขนานนามว่า 'แม่ทัพอสุรา' เป็นที่ยกย่องสรรเสริญในหมู่ราษฎร เป็นคนเที่ยงตรง
- * ผู้ทรง สาวใช้ของสกุลอวี๋ ดูแลคุณชายน้อยวัยแปดขวบ สายตาดี ความจำแม่นยำ พบเห็นวรยุทธ์ของสำนักต่างๆ มาไม่น้อย
- * อูหลี่ ผู้คุมกฏจิ้งจอกแห่งหุบเขาหมื่นบุปผา สนิทสนม เป็นพี่เป็นน้องกับผู้คุมกฏทั้งสิ้น ปรับตัวเก่ง
- * อูหลัน ผู้คุมกฏแห่งหุบเขาหมื่นบุปผา สนิทสนมเป็นพี่เป็นน้องกับผู้คุมกฏทั้งสิ้น เป็นบุรุษที่มีรูปโฉมงดงามค่อนไปทางสตรี

สำนักพิมพ์ใจ๋มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายชุดมากกว่ารักได้ที่

www.facebook.com/morethanlovebook

7

คนในยุทธภพต่างเห็นพ้องต้องกันว่าหุบเขาหมื่นบุปผาเป็นสำนักที่ลึกลับที่สุด ทั้งยังลือกระฉ่อนว่าคนของหุบเขาหมื่นบุปผาล้วนชั่วร้ายยิ่งนัก

หากท่านสอบถามคนทั้งหลายว่าคนของหุบเขาหมื่นบุปผาชั่วร้ายเพียงใด พวกเขาสามารถได้เรียงเรื่องต่าช้าที่หุบเขาหมื่นบุปผาเคยกระทำได้เป็นพรวนอย่างไม่ต้องสงสัย แต่หากท่านถามว่ามีผู้ใดเคยพบคนของหุบเขาหมื่นบุปผาหรือไม่ คำตอบย่อมเป็นไม่มี

หากท่านถามอีกว่าในเมื่อไม่เคยพบ ไฉนจึงรู้เรื่องที่ผ่านมาของคนเหล่านั้น ช้ายังรู้รายละเอียดดีปานเห็นมาด้วยตาตนเองได้แล้ว

คำตอบของคนทั้งหลายแน่นอนว่ามีเพียงหนึ่งเดียว 'ช้าได้ยินมา'

ว่ากันว่าคนของหุบเขาหมื่นบุปผาเอาแน่อานอนไม่ได้ ประพฤติตนตามอำเภอใจ ทำอะไรไม่ยั้งหลักของเหตุผล

ว่ากันว่าประมุขหุบเขาหมื่นบุปผางามเลิศล้ำพรากเสน่ห์ เช่นเดียวกับ ผู้คุมกฎทั้งสี่ข้างกายนาง ผู้คุมกฎอินทรี ผู้คุมกฎเสือดาว ผู้คุมกฎงู และ ผู้คุมกฎจิ้งจอก สตรีก็เพริศพิริ้งยวนใจ บุรุษก็โฉดชั่ว เอาเป็นว่าชื่อเสียงของหุบเขาหมื่นบุปผาในยุทธภพไม่น่าฟัง ถูกเห็นเป็นพวกแปลกแยก และคนของหุบเขาหมื่นบุปผาก็คร้านจะไปอธิบายหรือล้างมลทินให้ตนเอง เพราะพวกเขาเอาแน่เอานอนไม่ได้ ประพฤติตนตามอำเภอใจ ไม่สนใจเหตุผลจริงๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้คุมกฎทั้งสี่

ถัดจากที่ผู้คุมกฎงูและผู้คุมกฎจิ้งจอกรับคำสั่งของประมุขหุบเขา ออกจากหุบเขาไปปฏิบัติภารกิจลับ ผู้คุมกฎอินทรีนามอุเฉียงและ ผู้คุมกฎเสือดาวนามอุเช่อก็มีได้ว่างงาน ถูกประมุขหุบเขามอบหมายภารกิจอื่นให้

ภารกิจนี้กล่าวว่าง่ายตายก็ง่ายตายยิ่ง กล่าวที่สำคัญก็สำคัญสุดแสน นั่นคือการไป 'เก็บบัญชี'

คนของหุบเขาหมื่นบุปผาต่อให้ลึกล้ำยากคาดเดาเพียงไร ก็หนีไม่พ้นการกินดื่มถ่ายหนักปลดเบาของคนธรรมดา ประมุขหุบเขาในอดีตเพื่อเลี้ยงดูผู้อาวุโสและลูกน้องกลุ่มใหญ่ นอกจากห้กร่างถางพงทำไร่่นาล่าสัตว์ภูเขาจำนวนหนึ่ง เลี้ยงหมูเปิดไถ่ปลาอีกจำนวนหนึ่ง ยังต้องคิดหาทางทำเงิน

มีเงินถึงจะจ่ายเบี้ยหวัดไหว ถึงปีใหม่วันเทศกาลจึงจะตรกรางวัลได้ ส่งคนไปทำงานนอกหุบเขาจึงจะมีค่าเดินทาง ท่องยุทธภพจึงจะมีเงินใช้ ด้วยเหตุนี้ภารกิจเก็บบัญชีต้นฤดูใบไม้ผลิของทุกปีจึงสำคัญยิ่งยวด

อุเฉียงและอุเช่อผู้รับภารกิจสำคัญทั้งสองร่วมกันออกจากหุบเขา

ไปยังแหล่งการค้าของหุบเขาหมื่นบุปผาที่ตั้งอยู่ในที่ต่างๆ เพื่อเก็บบัญชีขณะเดียวกันได้ตรวจตราสถานที่ต่างๆ แลกเปลี่ยนข่าวคราวในยุทธภพ

เดิมเป็นธรรมเนียมปฏิบัติจากรุ่นสู่รุ่น เช่นเดียวกับคูเจียงและคูเซ่อผู้คุมกฎอ่อนวัยทั้งสองที่เพิ่งรับตำแหน่งก็ไปปฏิบัติภารกิจอย่างมีความมั่นใจเต็มเปี่ยม กระนั้นระหว่างทางกลับเกิดความผิดพลาดขึ้น

"แน่จริงเจ้าพูดอีกครั้งซิ" คูเจียง...ผู้คุมกฎอินทรีเอ่ยปากเสียงต่ำแต่โรमानางมีความคิดละเอียดรอบคอบเป็นที่สุด ทั้งยังเป็นคนที่อุปนิสัยสงบสุขุมที่สุดในบรรดาผู้คุมกฎทั้งสิ้น ยามนี้พายุฝนฟ้าคะนองกำลังก่อตัวขึ้นในดวงตาคู่นั้น จับจ้องคูเซ่ออย่างมีดตะมึน

คูเซ่อยืนกอดอกสูงตระหง่านดูภูผาตรงหน้านาง สีหน้าเขาเฉยเมยเผชิญกับการคาดคั้นของคูเจียงก็หน้าไม่เปลี่ยนสี ทว่าหากมองให้ถี่ถ้วนจะพบว่าที่หน้าผากของเขามีเหงื่อเย็นค้างเติ่งอยู่เม็ดหนึ่งยังไม่หยาดหยดลงมา

"ไม่อยู่แล้ว" เขาพูดซ้ำอีกครั้ง สามคำนี้พาให้บรรยากาศตึงเครียดระหว่างคนทั้งสองพุ่งสูงขึ้นภายในพริบตา แววตาประสานกันประหนึ่งพยัคฆ์ประชันเสือดาว อันตรายราวกับจะปะทะกันได้ทุกเมื่อ

เวลานี้คูเจียงกลับยกมูมปากขึ้นยิ้มเย็นเยือก

"คูเซ่อ นั้นมันหนึ่งหมื่นตำลึงเชียวนะ เป็นค่าใช้จ่ายของหุบเขาหมื่นบุปผาหนึ่งปีเต็ม ไร้ตัวเงินแล้ว เจ้าอยากให้ทุกคนกินแกลบหรือไร"

น้ำเสียงของคูเจียงคลายลงมาก ทว่าก้นบึ้งของนัยน์ตาดำขลับของนางมีดครึ้มยิ่ง โดยปกตินี้เป็นสัญญาณเตือนยามนางจวนเจียนจะระเบิด คูเซ่อที่โตมาด้วยกันกับนางรู้แจ้งเป็นที่สุด

ดูเชื่อมองนาง เหงื่อเย็นที่หน้าผากค่อยๆ รินไหลในที่สุด
"เรื่องมาถึงบัดนี้..." เขาเอ่ยปากขึ้นด้วยใบหน้าให้เห็นความตาย
ตั้งคืนสู่มาตุภูมิ "เจ้ามัดตัวข้า พาไปขอรับโทษกับท่านประมุขเกิด
ความรับผิดชอบทั้งหมดข้ารับไว้เอง"

รอยยิ้มเย็นในส่วนลึกของดวงตาอุเจียงยิ่งเย็นยะเยียบ เจ้านี้
ตั้งแต่เล็กก็อาศัยว่าตนเองหนึ่งหยาบเนื้อหนา โดนตีด้วยตะบองไม่กลัวเจ็บ
ทั้งรู้ว่าประมุขหุบเขาคงจะใจอ่อน ทำยี่สิบสุดท้ายยอมยกโทษให้เขา หรือลงโทษ
ให้เขาทำความดีชดเชยความผิด ถึงได้กล้าลั่นวาจาไม่ขาดกลัว วาจานี้
พูดแล้วเท่ากับไม่ได้พูด

"ข้ามัดเจ้าไปหอโคมเขี้ยวเสียเลยดีกว่า ให้พวกลุงแก่เทียหวะเจิง
ชายบ้าเรามาประมูลราคา ต้องมีคนยินดีจ่ายหนึ่งหมื่นตำลึงซื้อคืนแรก
ของเจ้าแน่" พูดยังไม่ทันขาดคำ นางก็ออกมือทันที รวดเร็วดุจสายฟ้าฟาด
แต่เธอเร็วกว่าหนึ่งกระบวนท่า ฝ่าเท้าปีศาจหลบทองเล็บอินทรีของนาง
พร้อมกับแสดงสีหน้าคัดค้านด้วยท่าทางเคร่งขรึม

"ความคิดนี้ไม่ดี ตอนอายุสิบเอ็ดอาจารย์ก็พาข้าไปเปิดหูเปิดตา
แล้ว ไม่ได้เป็นชายบริสุทธิ์!"

"ไม่ต้องห่วง ดอกเบญจมาศที่ก้นด้านหลังของเจ้ายังไม่เคยมีใคร
ทะลวงมาก่อนแน่นอน!"

อุเจียงออกมือตะครุบอีกคน อุเช่อเคลื่อนฝ่าเท้าปราดกายอีก หนึ่งคน
ก้าวไปด้านหน้า หนึ่งคนถอยไปด้านหลัง สุดท้ายกลายเป็นเจ้าโล่ตาม
ข้าวิ่งหนี

"อุเช่อ เจ้าหยุดเดี๋ยวนี้!"

"ข้าชายดับชายไต่ได้ทั้งนั้น แต่ไม่ขายกัน!"

"เจ้าหมูโง่! กระทั่งตัวเงินยังรักษาไว้ไม่ได้ ข้าจะฟันเจ้าให้ตาย!"

อุเจียงปฏิบัติงานเชือกถือได้ตลอดมา เมื่อแผนการรัดกุมถูกคนทำให้พลาดพลังล้มเหลวในขั้นสุดท้าย จึงยิ่งพาให้นางอดรันทนไม่ได้ โมโนเป็นเพื่อนเป็นไฟ

อุเชอหนีไปพลางหลบไปพลาง ขณะเดียวกันก็ไม่ลืมปลอบนาง "อาเจียงเอ๋ย คิดวิธีหาตัวเงินก่อนเถิด เมื่อรวบรวมตัวเงินพอแล้วข้าจะยอมให้เจ้าเล่นงานได้ตามใจ..."

ทั้งสองหนึ่งอยู่หน้า หนึ่งตามหลัง กระโดดทะยานเหินบัดเดี่ยวสูง บัดเดียวตัวอยู่ในป่าเขา ทำให้นักและสัตว์ในป่าแตกฮือไปทั่วทิศ ทำยที่สูดอุเจียงก็ไม่ได้ลงมือกับอุเชอ เพราะต่อให้เล่นงานเขาจนตาย ตัวเงินก็ไม่มีทางกลับมา ไม่สู้คิดหาวิธีรวบรวมตัวเงินจนครบโดยเร็วที่สุดเสียจะดีกว่า

สุดท้ายอุเจียงสั่งให้อุเชอกลับไปตามหาตัวเงินที่สูญหาย ส่วนนางคิดหาวิธีรวบรวมตัวเงินทางอื่น ทั้งสองแบ่งงานกันดำเนินการ มีข่าวคราวอันใดก็ให้ส่งจดหมายบอกกล่าว

หลังตั้งเป้าหมายสำเร็จ อุเจียงปฏิบัติการณ์ที่ วางบัญชีของอุเชอนี้ลงก่อนชั่วคราว

นางเข้าเมือง คิดในใจว่าควรไปรวบรวมเงินที่ได้ดี

หนึ่งหมื่นตำลึงเป็นจำนวนเงินที่มากเอากการ หากไปขโมย ไปปล้น ดึงดูตทหารทางการมานั้นเป็นเรื่องเล็ก แต่การทำให้ประมุขหุบเขาโกรธ เป็นเรื่องใหญ่ ก่อนออกจากหุบเขา ประมุขหุบเขาทำซ้ำพวกเขาหลายครั้ง

ไม่ให้ปล้นฆ่าฉกชิงวิ่งราว ไม่ว่าเรื่องใดให้ทำตัวไม่โดดเด่นเป็นหลัก เมื่อคิดถึงตรงนี้อูเจียงจึงล้มเลิกความคิดปล้นขโมยไป ในเมื่อขโมยไม่ได้ ปล้นไม่ได้ เช่นนั้นก็ยังมีเพียงหาวิธีหลอกหลวงแล้ว

ขณะนางกำลังใคร่ครวญว่าจะไปหลอกในบ่อนพนัน หรือจะไปหลอกที่หอนางโลมดี อยากรู้อย่างไรเสียทั้งสองที่นี้ล้วนเป็นแหล่งถลุงเงิน อยู่แล้ว คนมีเงินให้หลอกหลวงต้มตุ๋นมีมากยิ่ง...

"ไว้มโนธรรมเกินไปแล้ว! นึกไม่ถึงว่าจะคิดหลอกหลวงชาวบ้าน เห็นพวกเราเป็นคนโง่หรือไร"

อูเจียงตะลึงงัน เหลียวหลังไปเห็นบุรุษสองสามคนกำลังสนทนากัน ล้วนมีสีหน้าโกรธเกรี้ยวไม่ยินยอม ทั้งยังได้ยื่นคนเหล่านั้นเฝ้าต่ออีกว่า...

"ท่านแม่ทัพใหญ่เว่ยหยวนเป็นวีรบุรุษที่รู้โดยทั่วกัน เขานำทหาร ขับไล่ชาวหมาน* หลายครา ช่วยราษฎรให้รอดพ้นอันตราย ทำให้ชาวหมานไม่กล้ารังแกพวกเรา มีหรือจะคิดคดทรยศแผ่นดิน เห็นชัดว่าเป็นการยัดเยียดข้อหา!" วาจานี้เรียกเสียงฮือฮาจากคนอื่นๆ พวกเขา ร้องหาความยุติธรรม ทำให้อูเจียงเงี้ยวหงุดหงิดอย่างประหลาดใจ

"ท่านแม่ทัพใหญ่เว่ยหยวนเป็นคนเที่ยงตรง เขากวดขันทหาร อย่างเข้มงวด หลายครั้งที่นำทัพออกไปเสียดันตราย บุกทะลวงค่ายทหาร เข้าศึก จูโจมจนชาวหมานพ่ายแพ้ย่อยยับ ในกองทัพแม่ทัพทหารชั้นผู้น้อย ยังรู้ แม่ชายแดนอากาศหนาวเหน็บ แต่อาหารเสื้อผ้าและรายรับของ แม่ทัพล้วนเหมือนกับทหารใต้บังคับบัญชาทั้งสิ้น"

* หมาน แปลว่าป่าเถื่อน โหดร้าย ชาวจีนใช้เป็นคำเรียกชนเผ่าในเชิงเหยียดหยาม โดยมากใช้สื่อถึงชนเผ่าทางใต้ ของดินแดนภาคกลางบริเวณมณฑลเจียงซี ซือชว่น (เสฉวน) ฉงชิ่ง ผู้เจี้ยน (ฮกเกี้ยน) และกวางตง (กวางตุ้ง) เป็นต้น

"กล่าวได้ถูกต้อง บุตรชายคนโตสกุลหนิวก็เป็นทหารในค่ายของท่านแม่ทัพใหญ่เว่ยหยวน เขาเขียนจดหมายแล้วว่าเห็นท่านแม่ทัพฝึกยุทธ์กับเหล่าพี่น้องทุกวันด้วยตนเอง กินนอนด้วยกัน ทหารได้บังคับบัญชาแต่ละคนต่างนับถือท่านแม่ทัพ มาบอกว่าคนเช่นนี้สมควรกับข้าศึกกบฏต่อแผ่นดิน ตีให้ตายซ้ำก็ไม่เชื่อ!"

ทุกคนต่างก็เห็นพ้องต้องกัน สีหน้าแม่จะโกรธแค้น ทว่ากล้ำโกรธแต่ไม่กล้าออกปาก แท้จริงถ้อยคำเหล่านี้ล้วนพูดด้วยเสียงที่กดต่ำลง แต่ดูเจียงหูตาเฉียบไว สามารถได้ยินคำพูดของพวกเขาทุกคำไม่มีตกหล่น

สาเหตุที่ผู้คนเหล่านี้คับแค้นใจ เป็นเพราะด้านหน้ามีกำลังคนกองหนึ่ง กำลังคุมตัวนักโทษ และนักโทษผู้นี้ก็คือแม่ทัพใหญ่เว่ยหยวนที่พวกเขาเอ่ยถึง

ดูเจียงจงสงสัยยิ่ง นางปะปนเข้าไปในฝูงชนเพื่อดูว่าเกิดอะไรขึ้น ทหารที่คุมตัวนักโทษมีประมาณยี่สิบนาย มีอาชาตัวหนึ่งถูกหากล้อมหน้าหลังซ้ายขวาไว้แน่นหนา ไม่นอญูตให้ผู้ใดก็ตามเข้าใกล้ แม้แต่หนึ่งก้าว บนหลังอาชาตัวสูงใหญ่ตรงกลางนั้นมีบุรุษผู้นั่งอยู่สวมชุดรัดกุมหุ้มเกราะสีดำ ทำทางเคร่งขรึม สองมือถูกคล้องด้วยตรวนเหล็ก แต่ยังคงยึดตัวตรงนั่งบนหลังม้า แวดตาไม่วอกแว่ก นัยน์ตาดำฉลัดดูจันน้ำหมึกจับจ้องเบื้องหน้าอย่างตั้งเครียด

ขณะที่เขาผ่านไปก็ยังมีผู้คนทนมัโหวจันร้องให้ออกมา

ดูเจียงมองประหม่นอย่างประหลาดใจ รู้ว่าบุรุษผู้นี้คือแม่ทัพใหญ่เว่ยหยวนที่ชาวบ้านกลุ่มนั้นเอ่ยถึงแน่แท้ คิวเรียวดูจกระเปาะของเขาผู้นั้นดำเข้ม จมูกสูงโด่ง เคี้ยวโครงโบริหน้าเย็นซาแข็งกร้าวดูสลักด้วยมีด

บนตัวเขามีกลิ่นอายโหดเหี้ยมเย็นชาน่าคร้ามเกรง กอปรกับรัศมี
กดดันคนที่เกิดจากการเช่นฆ่าในสนามรบ เข้าออกกวายุควาหยาตโลหิต
มานานปีเช่นนั้น

นางไม่รู้ว่าบุรุษผู้นี้สมคบคิดกับข้าศึกกบฏต่อแผ่นดินจริงหรือไม่
รู้เพียงบรรดาหญิงสาวที่ร้องให้เพื่อบุรุษผู้นี้มีไม่น้อยเลยจริงๆ

"ท่านแม่ทัพ..."

"ท่านแม่ทัพใหญ่เว่ยหยวน..."

เหล่าหญิงสาวร้อง ท่านนำท่านบ้ำำให้ ทำทางปานดวงใจแตก
สลายนั่น ช่างราวกับสามีของตนหรือบุตรชายถูกส่งไปตายอย่างแท้จริง

อุเจียงเมียงมองรอบทิศ ไม่ว่าจะท่าน้ำ ท่านบ้ำำ หรือว่าหญิงที่แต่งงาน
แล้ว สตรีแต่ละคนต่างมองเขาน้ำตากรีน ผ้าซับน้ำตาเปียกชื้นไปหลายผืน

ครั้นกลุ่มคนและม้าจากไปไกล อุเจียงก็หมนต์ตัวจากมา สำหรับนาง
ความเป็นตายของแม่ทัพผู้นี้ใหญ่ไม่เท่าเรื่องทำเงินหมื่นตำลึงสูญหาย

นางลัดเลาะถนนเดินทะเลดูตรอกมาสามวัน เข้าออกโรงน้ำชา
ร้านอาหาร บ่อนพนัน และหอศนิกา เดิมคิดสืบเสาะวิธีการทำเงินจาก
ในนั้น ทว่าสิ่งที่ได้ยินมากที่สุดยังคงเป็นเรื่องราวของแม่ทัพใหญ่เว่ยหยวน

แม่ทัพใหญ่เว่ยหยวนเข้าสนามรบตั้งแต่อายุสิบเอ็ด อายุสิบห้า
พาทหารสังหารทหารชาวหมานสามหมื่น อายุสิบเจ็ดนำทัพทหาร
และอาสาสามพันบุกค่ายข้าศึก โคนผู้บังคับบัญชาสูงสุดของฝ่ายข้าศึก
อายุสิบเก้านำทัพห้าหมื่นทำลายล้างทหารชาวหมานสิบหมื่นที่ด่านพยัคฆ์
ซีเปย ตัดหัวผู้บัญชาการของศัตรูนับไม่ถ้วน ทำให้ทหารข้าศึกได้ยินชื่อ
ก็ขวัญหนีดีฝ่อ ด้วยเหตุนี้จึงได้รับการขนานนามว่า 'แม่ทัพพอสุรา' อายุยี่สิบเอ็ด

ถูกข้าหลวงตรวจการยื่นคำร้องโทษว่าสมคบกับข้าศึก ตรวจพบจดหมาย
โต้ตอบไปมาระหว่างเขาและชาวหมาน เขาโดนยกเลิกอำนาจทางทหาร
มีราชโองการสั่งขังคุก คุณตัวกลับเมืองหลวง

ข้างต้นคือข่าวสารที่อุเจียงสืบความมาได้ นี่เป็นเพียงสังเขปเท่านั้น
หลังจากที่เขาเข้าคุกชาวเล้าล้อมมากมายเกี่ยวกับแม่ทัพใหญ่เว่ยหยวน
ก็ยิ่งได้รับการสรรเสริญยกย่องในหมู่ราษฎร บ้างบอกว่าเขาแฝงตัว
เข้าค่ายข้าศึกอย่างไร ใช้คนน้อยสู้คนมาก ทุ่มเทกำลังตัดหัวผู้บัญชาการ
ฝ่ายตรงข้าม บ้างยังบอกว่าเขามีกำลังแขนที่น่าทึ่ง ยิ่งธนูครั้งเดียว
สังหารได้ถึงสามคนเป็นต้น อุเจียงล่ำฟิงแค่ไปดื่มชาที่โรงน้ำชา เรื่องที่
ผู้เล่าเล่าก็เป็นเรื่องราวว่าแม่ทัพใหญ่เว่ยหยวนสังหารข้าศึกอย่างห้าวหาญ
ได้อย่างไรเช่นกัน

นี่ยังไม่นับเป็นอะไร ที่ยอดเยี่ยมที่สุดคือขณะที่นางแอบฟังอยู่
นอกหน้าต่างห้องหนึ่งในหอคณิกา นางได้พบช่องทางสร้างเงินสายหนึ่ง
เข้าโดยบังเอิญ แต่ช่องทางสร้างเงินนี้กลับเกี่ยวข้องกับแม่ทัพใหญ่เว่ยหยวน

"ที่ปรึกษาหลิว คนที่พวกเราส่งให้แฝงตัวเข้าไปในคุกถูกจับกุม
หมดแล้ว อยากช่วยท่านแม่ทัพยากเสียยิ่งกว่ายากโดยแท้"

"พวกเขาป้องกันรัดกุมแน่นหนา พวกเราส่งคนเข้าไปสอดแนมก็ครั้ง
ล้วนไม่เป็นผล ที่แจ้งก็ไม่ได้ ที่ลับก็ล้มเหลว นี่ควรทำเยี่ยงไรดีเล่า"

"จะปล้อยให้ท่านแม่ทัพโดนคุณตัวกลับเมืองหลวงไปเสียเช่นนี้ไม่ได้
เช่นนั้นก็มีเพียงตายสถานเดียวเป็นแน่"

บุรุษกลุ่มหนึ่งสนทนาลับอยู่ภายในห้อง ข้างกายไร่หญิงสาวปรนนิบัติ
คนกลุ่มใหญ่วิเคราะห์หาวิธีช่วยแม่ทัพกันเอ็ดอึ้งฟังไม่ได้ศัพท์ พวกเขา

สวมชุดผ้าหยาบของชาวบ้าน ทว่าแต่ละคนรูปร่างสูงใหญ่กำยำ หัวหาญ
แข็งแกร่ง อุเสียงฟังเนื้อหาจึงรู้ว่าพวกเขาเป็นผู้ได้บังคับบัญชาของ
แม่ทัพใหญ่เว่ยหยวน ขณะที่หนึ่งในนั้นคือบุตรชายที่ถูกเรียกว่าที่ปรึกษาหิว
สวมชุดคลุมยาวสีคราม รูปร่างค่อนข้างสูงโปร่ง หน้าตาก็ดีดจะ
สุภาพเรียบร้อย มือขวาจับด้ามพิศมัยเล่มหนึ่ง เคาะเบาๆ บนฝ่ามือซ้าย
สีหน้าครุ่นคิดอย่างเคร่งขรึม

"เรื่องมาถึงบัดนี้..." หลิวหิงเมื่อฟังความเห็นของทุกคนจบ ในที่สุด
ก็เอ่ยปาก "ทำได้เพียงหาทางช่วยเหลือท่านแม่ทัพแหกคุก"

คนอื่นได้ฟังก็พากันส่ายหน้าอีก

"คราแรกพวกเราก็นำน้ำท่านแม่ทัพไม่ให้คืนอำนาจทางทหาร แต่
ท่านแม่ทัพไม่ฟัง สมัครงใจโดนจับโดยไม่รู้ ยามนี้บอกให้ท่านแม่ทัพหนี
เขามีหรือจะฟังคำทัดทาน"

"จริงด้วย หากท่านแม่ทัพต้องการหนีจริง ทหารเมืองหลวงธรรมดา
สองสามนายไหนเลยจะควบคุมท่านแม่ทัพได้"

หลิวหิงเอ่ยอย่างสุขุมเยือกเย็น "ทุกท่านมีต้องรีบร้อน ยามนี้
ที่ท่านแม่ทัพสมัครงใจถูกคุมตัว เพียงเพื่อพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของตน แต่
ตอนนี้ข้าได้ข่าวว่ามีคนต้องการฉวยโอกาสลอบโจมตีระหว่างทางคุมตัว
กลับเมืองหลวง ย่อมไม่เป็นการดีต่อท่านแม่ทัพแน่ หากส่งข่าวนี้ออกไป
ในคุก เชื่อว่าท่านแม่ทัพจะต้องเปลี่ยนใจ"

พอล่าววาจานี้ออกไป ทุกคนก็ถกเถียงกันอีกระลอกหนึ่ง หากมีคน
คิดฉวยโอกาส ย่อมไม่เป็นการดีต่อท่านแม่ทัพ พวกเขาผู้ได้บังคับบัญชา
ผู้จงรักภักดีกลุ่มนี้ไม่มีทางนิ่งดูดาเป็นอันขาด

พวกเขาเป็นชาวยูทรี ชอบลงมือทำเรื่องใหญ่โดยตรง ทุกคนล้วนเสนอให้ชิงตัวนักโทษเสียเลย แต่หลิวหงกลับมีความเห็นที่แตกต่าง

"พวกเจ้าลองคิดดู ขบวนการที่คุมตัวท่านแม่ทัพรอบทั้งสี่ทิศ ล้วนจัดการคุ้มกันแน่นหนา พวกเราส่งคนไปก็โดนจับทั้งสิ้น เห็นชัดว่าพวกเขามีการป้องกันแต่แรก อีกทั้งคาดการณ์ได้ว่าพวกเราคิดที่จะชิงตัวนักโทษออกมา หากพวกเรากระทำเช่นนั้นจริง สิ่งที่เราคอยพวกเราคือกับดัก ฝ่ายตรงข้ามหาใช้ตัวโง่ไม่ ในเมื่อพวกเขาใส่ความว่าท่านแม่ทัพสมคบคิดกับข้าศึก มีหรือจะปล่อยท่านแม่ทัพไปโดยง่ายตายเช่นนี้"

"เช่นนั้นควรทำเช่นไรดี จะให้พวกเราเบี่ยงตามองท่านแม่ทัพถูกคุมตัวกลับเมืองหลวงเสียเช่นนี้หรือ"

หลิวหงยังคงเอ่ยประโยคเดิม "ตั้งนั้นข้าจึงพูดว่าพวกเราจำเป็นต้องหาทางส่งข่าวเข้าคุกให้ท่านแม่ทัพรู้สถานการณ์ ข้าเชื่อว่าหลังจากท่านแม่ทัพรู้เรื่อง ตราบใดที่เขายินยอม การหลบหนีก็มีปัญหา และสิ่งที่พวกเราควรทำก็คือรอประสานงานอยู่ด้านนอก"

ทั้งหมดได้ฟังแล้วรู้สึกว่ามีเหตุผลจึงเห็นด้วย เพียงแต่จะส่งผู้ใดไปเล่า คนที่ส่งไปก่อนหน้านี้ล้วนกลับมาไม่ได้ ดังนั้นภารกิจแฝงตัวเข้าคุคนี่จึงเรียกได้ว่ามีโอกาสดายแก้วส่วน มีโอกาสรอดแค่หนึ่งส่วน

พวกเขาเป็นจอมยุทธ์ผู้ไม่กลัวความตายทั้งสิ้น ขณะที่คนทั้งกลุ่มกำลังแย่งกันอาสารับภารกิจนี้อย่างกระตือรือร้นไม่เกียจคร้าน หลิวหงกลับส่ายหน้า สีหน้าจริงจัง "พวกเจ้าไม่ต้องแย่งกันแล้ว ข้าไม่มีทางให้พวกเจ้าคนใดคนหนึ่งไปตาย ภายใต้การตรกรางวัลอย่างงาม จำต้องมีผู้กล้า ข้าตัดสินใจออกเงินหนึ่งพันตำลึง มองหายอดฝีมือกระทำการนี้"

ให้สำเร็จ"

หลิวหงพุดยังไม่ทันขาดคำ และในขณะที่ทุกคนยังไม่ทันอ้าปาก แสดงความคิดเห็นก็มีคนสอดรับก่อนแล้ว

"ข้าเห็นด้วย"

เสียงแผ่วเบาของหญิงสาวดังขึ้นโดยไร้ที่มา ทำให้บุรุษในห้องทั้งหมด ตะลึงงัน ก่อนพากันชักดาบออกจากฝัก จ่อไปยังหญิงสาวที่จู่ๆ ก็โผล่ออกมา แต่ละคนสายตาเหี้ยมเกรียม

อุเจียงมองข้ามปลายดาบที่จ่อมายังตนเอง บนใบหน้านางปิดไว้ ด้วยผ้า เผยดวงตาคู่หนึ่งจ้องตรงไปที่หลิวหง

"ภารกิจนี้ข้ารับแล้ว" นางกล่าว

หลิวหงอึ้งไปชั่วขณะ ก่อนถามอย่างสงสัย "เจ้าเป็นใคร"

"ข้าคือยอดฝีมือ" นางตอบอย่างสงบนิ่งยิ่งนัก ทว่าคนอื่นเมื่อได้ยิน วาจาอวดเบ่งโดยไม่ละอายนี้ก็กลับหัวเราะอย่างอดไม่ได้

"พวกเจ้าได้ยินหรือไม่" นางกลับเรียกขานตนเองว่ายอดฝีมือ เฮอะ!" รองแม่ทัพจ้วงหัวเราะอย่างดูแคลน น้ำเสียงเจือแววเย้ยหยัน พวกเขา ล้วนเป็นผู้เคยออกศึกเข้าสู่สมรภูมิรบ ใช้ชีวิตอยู่ท่ามกลางฝนดาบหอกธนู เช่นฆ่าศัตรูและผ่านสนามรบมาไม่รู้กี่หน กระนั้นหญิงสาวบอบบาง ที่ปรากฏกายกะทันหันผู้นี้กลับพูดว่าตนเป็นยอดฝีมือ เห็นว่าพวกเขา ไม่เคยผ่านโลกหรือไร

"แม่นาง เจ้าอาศัยสิ่งใดบอกว่าตนเองเป็นยอดฝีมือ" รองแม่ทัพ อีกคน... เกาอู๋เยี่ยนสีหน้าเย็นชา เขาเอาแขนกดอก ใต้ถามด้วยท่าที่ หยิ่งยโส

ดูเจียงเอ่ยอย่างเรียบเฉย "อาศัยที่ข้าฟังอยู่ข้างๆ ครึ่งค่อนวัน แต่พวกท่านไม่มีผู้ใดรู้ตัวเลยสักคน"

บรรยากาศหนักอึ้งขึ้นมาโดยฉับพลัน บรรดาบุรุษก็บรอยยิ้มบนใบหน้า ไม่มีผู้ใดสามารถโต้แย้งได้ เป็นเพราะนางพูดเรื่องจริง หากนางไม่ปรากฏกายขึ้นมา จนกระทั่งตอนนี้พวกเขาก็ยังคงไม่พบการมีอยู่ของนาง อดมองพิจารณานางใหม่ไม่ได้

ทว่ามีคนไม่ติดกับลูกไม้^๑นี้ของนาง หลู่ซุ่ยสืบเท้ามาข้างหน้าก้าวหนึ่ง เขาสูงถึงเจ็ดฉือ* เป็นคนที่สูงที่สุดในบรรดาคนทั้งหมด ใบหน้าสีเหลืองยังมีรอยแผลเป็น ตาชั้นเดียวคู่นั้นชี้ขึ้น ยามปราดมองประหนึ่งผีร้าย ชิงตาใส่ผู้คน

เขาชายตามองนางอย่างผู้ที่อยู่เหนือกว่า "ปากพูดไร้หลักฐาน มิสู้ลงมือให้เห็นความสามารถที่แท้จริง หากเจ้าสามารถชนะข้าได้ พวกเราค่อยได้ตรวจอีกครั้ง มิเช่นนั้น..." แวดตาของหลู่ซุ่ยชูเตือนอย่างอันตราย "วันนี้เจ้าก็อย่าคิดที่จะมีชีวิตออกไป"

ดูเจียงเงยหน้ามองเขา ขานออกไปคำหนึ่งโดยปราศจากความลังเล "ได้"

เมื่อนางตอบรับ คนอื่นจึงถอยออกไปก้าวหนึ่งอย่างรู้กันทันที แหวกพื้นที่ตรงกลางออก พร้อมกับยึดครองห้องทั้งสี่ด้าน ฝ่าทางออกทั้งหมดอย่างชาญฉลาด อุดกั้นทางรอดของนางโดยสมบูรณ์

ดูเจียงกวาดตามองรอบด้าน มองทุกสิ่งทุกอย่างไว้ในส่วนลึกของดวงตา ส่วนฝ่ายตรงข้ามม้วนแขนเสื้อขึ้น กระดุกข้อมือลั่นดังกร๊อบกรับ

* ฉือ (เซี่ยะ) เป็นหน่วยวัดความยาวของจีนสมัยโบราณเทียบระยะประมาณ 10 นิ้ว หรือหนึ่งส่วนสามเมตร ปัจจุบันยังใช้คำนี้ในความหมายว่า 'พูด'

กล้ามเนื้อบนท่อนแขนขยายแน่น แต่ต่อให้อาณูภาพของเขาน่าตื่นตะลึงเพียงใด นางก็ยังคงนิ่งไม่ไหวติงตั้งภูผา เพียงจ้องฝ่ายตรงข้ามด้วยดวงตาเย็นชาคู่หนึ่ง

หลู่ซุ่ยตวาดกร้าวเสียงดัง หนึ่งหมัดเหวี่ยงไปหาใบหน้านาง อูเจียงลดกายลงต่ำในทันใด หลบกำปั้นของฝ่ายตรงข้าม ตามด้วยอีกฝ่ายเตะกวาดมาทางช่วงล่างของนาง นางกระโดดขึ้นมาทันที หลบหลีกเลี่ยงทันเวลา สุดท้ายฝ่ายตรงข้ามหมุนตัวรวดเร็วซัดหมัดคู่ออกมา จูโจมทั้งช่วงบนและช่วงล่างของนางพร้อมกัน นางพลันหมุนตัวเฉียดผ่านช่วงเอวหลู่ซุ่ยไปยังด้านหลังเขา

การเคลื่อนไหวติดต่อกันเป็นพรวนนี้คล่องแคล่วว่องไว แลคล้ายเป็นการหลบหลีกอย่างง่าย แต่ฝีมือลายมือภายในกลับไม่่ง่ายด่าย เกาอู่เยียนกับจงจิวที่อยู่ด้านข้างเห็นแล้วอดอึ้งไม่ได้ ขณะที่หลิวหยิ่งเล็กหัวคิ้วขึ้น

หลู่ซุ่ยยังสู้ยังมีน้ำใจ หญิงสาวผู้นี้ไหลลื่นยิ่งนัก เขาจับอย่างไรก็จับไม่ได้ แต่อีกฝ่ายกลับรู้จักหลบหลีกเพียงอย่างเดียว เขาก่นด่าอย่างหมดความอดทน "เจ้าจะสู้หรือไม่กันแน่ อย่าบอกข้านะว่าที่เจ้าชำนาญที่สุดก็คือการหนีนะ!"

อูเจียงไม่ตอบ เพียงหลบหลีกต่อ ร่างนางลอยสลัดไปมา วรยุทธ์ลึกลับพิสดาร ทุกคนมองออกถึงจุดแข็งแกร่งของนาง มีเพียงหลู่ซุ่ยที่ประมือกับนางที่ยังคงมองคู่ต่อสู้ของตนไม่ออก

"พอแล้ว" สุดท้ายยังคงเป็นที่ปรึกษาหลิวที่เอ่ยปากยุติการประลองยุทธ์คราวนี้

เมื่อเขาเอ่ยคำ ทั้งสองก็หยุดมือโดยพลัน หลู่ซุ่ยแค้นเสียงเฮอะสองหนด้วยสีหน้า 'ถือเสียว่าเป็นโชคดีของเจ้า' ขณะที่อุ้งเจียงกลับไม่สนใจแววตาแคลงในสายตาของหลู่ซุ่ย หันมองไปทางหลิวหงเพื่อรอคำตอบของเขา

"แม่นางเป็นยอดฝีมืออย่างแท้จริง" หลิวหงเอ่ยชมเชย

หลู่ซุ่ยที่อยู่ด้านข้างถลึงตาโตสองข้างอย่างตะลึงลาน ชี้นางนางพลางกล่าวดูหมิ่น "นางเป็นยอดฝีมือเช่นนั้นหรือ ที่ปรึกษาหลิว ท่านไม่ได้เข้าใจผิดไปกระมัง"

จงจ้วเดินเข้าไปตบไหล่เขา สายหน้าถอนใจพลางกล่าว "พี่น้องเมื่อครูเจ้าตายไปสามครั้งแล้ว"

หลู่ซุ่ยยังไม่ยินยอม "เจ้าพูดเลอะเทอะอันใด!"

"พี่น้อง เจ้าดูว่าในมือนางถืออะไรอยู่"

หลู่ซุ่ยจึงตั้งใจเหลือบดู พบว่านางถือปืนไม้อันหนึ่ง เหนือเปา* ไบหนึ่ง และหยกชิ้นหนึ่ง ของสามอย่างนี้เป็นของติดตัวเขาทั้งสิ้น

หลู่ซุ่ยรีบร้อนลบลำเนื้อตัวอย่างตกตะลึง ปืนไม้บนหัวขาดไปอันหนึ่ง หยกที่คอน้อยไปชิ้นหนึ่ง และเหนือเปาที่เอวหายไปไบหนึ่งจริงๆ ข้าเหนือเปาไบนี้ยังเป็นไบที่ภรรยาทำให้เขา

คราวนี้หลู่ซุ่ยมีแววตกตะลึงไปทั้งหน้าจนเอื้อนเอ่ยคำได้ไม่ออก กระทั่งฝ่ายตรงข้ามหยิบของตนไปเมื่อใด เขาก็จับสังเกตไม่ได้ นี่แสดงว่าเมื่อครูระหว่างประมือกัน ฝ่ายตรงข้ามมีโอกาสฆ่าเขาสองถึงสามครั้ง แบ่งเป็นส่วนหัว ส่วนคอ และส่วนท้อง นี่ก็คือความหมายที่จงจ้วบอกว่าเขา

* เหนือเปา คือกระเป่าพอกติดตัวไบเล็กสำหรับใส่เศษสตางค์หรือของจุกจิก มักปักรูปสัตว์หรือตัวอักษรที่มีความหมายเป็นมงคล

ตายไปแล้วสามครั้ง

คนทั้งหมดไม่กล้าดูเบาหญิงสาวตรงหน้าอีก เวลาเดียวกันก็รู้สึก
จนสงสัยในฐานะของนาง

หลิวหงประสานมือกล่าว "ขอเรียนถามชื่อเสียงเรียงนามของแม่นาง
และมาจากสำนักใด"

คูเจียงตอบ "ข้าไร้ชื่อไร้สำนัก เรียกข้าว่าพี่ใหญ่เจียงก็พอแล้ว"

พี่ใหญ่เจียง? คำพูดดูโอ้อวดไม่เบา ยังกล้าให้ทุกคนเรียกนางว่า
พี่ใหญ่อีก หญิงผู้นี้แลดูอ่อนวัยอย่างมาก ไม่มีทางอายุมากกว่าสี่สิบปีแน่
เกาอู่เยียนแค้นเสียงเย็น "เจ้าไม่ยอมบอกกล่าวนามแท้จริง ทั้งยัง
ปิดบังใบหน้า เห็นชัดว่ามีเจตนาไม่บริสุทธิ์"

คูเจียงมองเกาอู่เยียน "ข้าไม่บอกชื่อเสียงเรียงนามเพราะฐานะต่ำต้อย
ปิดหน้าเพราะอัปลักษณ์เกินไป"

นางเปิดเผยไม่ถือสา กลับพาให้คนทั้งหมดตะลึงงันอีกครั้ง เสียบกริบ
ไปชั่วขณะ

บนโลกนี้มีคนโอ้อวดตนเองมากยิ่ง ทว่าแม่นางที่สามารถยอมรับ
อย่างโจ่งแจ้งเปิดเผยว่าตนเองหน้าตาอัปลักษณ์ถึงเพียงนี้ยังพบได้
ไม่บ่อยนัก กระทั่งเกาอู่เยียนที่เป็นที่รู้กันว่าพูดจาไร้คุณธรรมน้ำมิตร
มาแต่ไหนแต่ไรยังสะอึกจนพูดไม่ออกชั่วขณะ

หลิวหงกระแอมทีหนึ่ง "แม่นาง...เจียง ฝีมือของเจ้าล้ำเลิศยิ่งนัก
แต่เรื่องของท่านแม่ทัพเป็นเรื่องใหญ่ พวกเรากับเจ้าไม่รู้จักกัน หาก
ไม่เปิดเผยจริงใจต่อกัน ก็ต้องขออภัยที่ข้ามีอาจฝากฝังเรื่องนี้กับเจ้าได้"

คูเจียงเอ่ย "หากต้องการให้ข้าแสดงโฉมหน้าที่แท้จริง ต้องเพิ่มเงิน

รวมทั้งหมดสองพันตำลึง"

คนทั้งหมดถลึงตาโตอีกครั้ง หลู่ซุ่ยตะคอก "เจ้า...นี่เป็นการชิงเงินนี่! ดูหน้าก็เพิ่มหนึ่งพันตำลึง เจ้าเห็นตนเองเป็นยอดบุปผาหอโคมเขียวหรือไร"

วาจານี้ทำรุกรนกรรมคนอย่างแท้จริง จงจ้วมุ่นคิ้ว อยากต่อว่าเขาสักสองสามประโยค ไหนเลยจะคาดคิดว่าหญิงผู้นี้กลับไม่ใส่ใจแม้สักนิด "หมี่ดำยักษ์ เจ้าผิดแล้ว ยอดบุปผาหอโคมเขียวต้องมีราคาสูงกว่านี้ ดูท่าเจ้าคงไม่มีโอกาสไปหอโคมเขียวเลย"

จงจ้วกั้นไม่อยู่ชำพรีดออกมา ส่วนเกาอู่เย่นเลิกคิ้ว คนอื่นก็หัวเราะตัวสั้นเทิ้มเช่นกัน เพราะหญิงผู้นี้กล่าวถูกต้องเรื่องหนึ่ง หลู่ซุ่ยไม่มีโอกาสเข้าหอโคมเขียวจริงๆ เพียงเพราะที่บ้านมีสิงโตเหอตง* ร้ายกาจตัวหนึ่ง ควบคุมเข้มงวด อีกทั้งหลู่ซุ่ยยังรูปร่างท้วมสูงทั้งดำและบึกบึน ประกอบกับโครงหน้าเหลี่ยมและหนวดเพิ่ม เหมือนเป็นหมี่ดำตัวโตมากจริงๆ

หนก่อนคนที่ดำเขาว่าเป็นหมี่ดำยักษ์ถูกเขาข่มจนเป็นคนพิการไปแล้ว หลู่ซุ่ยขยหน้าดำทะมึน "หญิงหน้า همین เจ้าเรียกข้าว่าอะไร!"

อูเจียงเอ่ย "ที่บ้านเกิดข้า หมี่เป็นสัตว์ศักดิ์สิทธิ์ ได้รับความเคารพยกย่องจากผู้คน โดยเฉพาะหมี่สีดำ ข้าเห็นว่าเจ้ารูปร่างสูงใหญ่แข็งแรง มีรูปโฉมหล่อเหลา เป็นวีรบุรุษ ควรค่าแก่คำเรียกนี้ หมี่ดำยักษ์"

* สิงโตเหอตง มีที่มาจากชุดตงพั่ว ปราชญ์ในสมัยซ่ง มีเพื่อนรักชื่อเงินจี้ฉาง ซึ่งเป็นคนที่มีศรัทธาในพระพุทธศาสนา ภรรยาของเงินจี้ฉางคือนางหลิว เป็นชาวเหอตง มีนิสัยขี้ขลาดด่าสามี ชุดงพั่วจึงแต่งโคลงล้อเพื่อนว่า 'พอได้ยินเสียงสิงโตเหอตงก็หวาด' ที่เปรียบเป็นสิงโตเพราะคนในสมัยนั้นเปรียบเสียงสวดมนต์ว่ามีอำนาจปราบมีดุจดั่งเสียงสิงโต ต่อมาผู้คนจึงใช้คำนี้เรียกหญิงที่ขอบุดด่าสามีหรือผู้หญิงที่ขอบส่งเสียงดัง

คนทั้งหลายเยียบสนิทอีกครึ่ง คำพูดของหญิงผู้นี้ทำให้ชะงักค้าง และที่ยิ่งพาให้พวกเขาตะลึงงันก็คือหลูซุ่ยที่เดิมนึกว่าจะโกรธเกรี้ยว ยามนี้กลับคลี่ยิ้มอย่างพิศตรมดา

"หิ...มิกำลังรับว่าเป็นวีรบุรุษ ชำนั้นก็แคกินมากกว่าผู้อื่นเล็กน้อย สูงหน่อยก็เท่านั้น"

อูเจียงขมวดคิ้ว "ท่านเห็นว่าหมิดำบ้านเกิดข้าไม่ดีอย่างนั้นหรือ ท่านดูถูกหมิดำบ้านข้าหรือ"

หลูซุ่ยรีบโต้แย้ง "หาไม่ได้เลยแน่นอน" เขาขบคิดดูพลางกัดฟันเอ่ย "ก็ได้ หมิดำยักษ์ก็หมิดำยักษ์"

จริงหรือเท็จเนี่ย?

ทุกคนได้ยืนพลันเบิกตากว้างพูดไม่ออก เมื่อครู่หลูซุ่ยที่ยังมีท่าทาง เหมือนจะต่อยคน บัดนี้กลับขัดเขินเล็กน้อยที่ถูกเรียกว่าหมิดำยักษ์ ถึงขั้น แม้มปากข่มกั้นสื่อน้ำยินดี

จงจ้วเดินมายังข้างกายหลิวหง เอ่ยเสียงเบา "ที่ปรึกษา ท่านว่า หญิงผู้นี้เป็นเช่นไร"

หลิวหงนิ่งคิดครู่หนึ่ง ก่อนยิ้มน้อยๆ พลางเอ่ย "แม่นางเจียง สองพันตำลึงแพงเกินไป ข้าให้ได้เพียงหนึ่งพันตำลึง"

อูเจียงต่อราคาทันควัน "พันแปดร้อยตำลึง"

"พันตำลึง"

"พันห้าร้อยตำลึง"

"พันตำลึง"

"พันสามร้อยตำลึง"

"พันตำลึง"

สายตาของคนทั้งหมดมองไปยังทั้งสองที่ต่อราคากันสลับซ้ายขวา ไปมา สุดทำยอูเจียงจึงถลึงตามองหลิวหง ส่วนหลิวหงก็มองหน้านางตรงๆ โดยไม่ละสายตา ทั้งสองคนประชันสายตากันเนิ่นนาน ภายในห้องที่เจียบสนิทจนเข็มตักยังแทบได้ยิ้นเสียงนั้น ในที่สุดอูเจียงก็เอ่ยเสียงเย็น "ตกลง!"

บุรุษผู้นี้เจ้าเล่ห์นัก เขามองออกว่านางร้อนใจต้องการเงิน เป็นนางที่เสียแผน ดูเบาเขาเกินไป

หลิวหงประสานมือด้วยรอยยิ้มพรายบนใบหน้า "เช่นนี้ก็ดียิ่ง ขอแม่ นางโปรดแสดงโฉมหน้าที่แท้จริง"

อูเจียงไม่รำไรอีก นางถอดผ้าบนใบหน้าออกในทันที เมื่อนางเผยโฉมหน้าของตนเองแล้ว ทั้งห้องก็เจียบลงไปอีกครั้ง ถึงขั้นมีคนสุดหายใจเฮือก

โฉมหน้าของนางไม่อาจใช้คำว่าอัปลักษณ์มาบรรยาย แต่ต้องเรียกว่าอุบาทว์ เพราะบนใบหน้าของนางมีปานรูปหนูเป็นแถบใหญ่ และปานน่าเกลียดนี้กินพื้นที่เกินครึ่งของใบหน้าเลยทีเดียว พาให้ใบหน้าของนางดูน่าเกลียดน่ากลัว หากมิใช่เพราะบุรุษเหล่านี้เคยผ่านโลกมาอย่างโชกโชน เกรงว่าคงได้ร้องตระหนกเสียงหลงเพราะหน้าตาอันน่าสะพรึงนี้ของนาง

อูเจียงกวาดตามองทุกคนแวบหนึ่ง สุดทำยอูจึงมองไปทางหลิวหง "ว่าอย่างไร"

หลิวหงที่มีสีหน้าตกตะลึงในครั้งแรกก็คืนกลับมาเป็นปกติอย่างรวดเร็วยิ่ง ในดวงตาไม่มีแววดูหมิ่นแม้แต่น้อย ก่อนหยิบตัวเงินจากในถุงเงินออกมา

"นี่คือห้าร้อยตำลึง หลังจากเสร็จเรื่องค่อยให้อีกห้าร้อยตำลึง"

อุเจียงเดินไปรับเงินห้าร้อยตำลึงอย่างไม่เกรงใจแล้วถามขึ้น "ว่ามาต้องการให้ข้าเอามาทำอะไรเข้าคุไปให้ท่านแม่ทัพ"

หลิวหงไม่รั้งรออีก เชิญนางให้นั่งลงรอสักครู่ในทันใด เขาให้คนไปเตรียมสี่สิ่งล้ำค่าในห้องหนังสือ* มาให้เรียบร้อย เขียนจดหมายฉบับหนึ่งอย่างรวดเร็ว แล้วมอบจดหมายพร้อมด้วยกล่องใบหนึ่งแก่นาง ทั้งกำชับว่า "เข้าไปในห้องนักโทษที่จุดพักม้า มอบของให้ท่านแม่ทัพก็พอแล้ว"

"รับทราบ" อุเจียงเก็บของเสร็จก็หมุนตัวจะจากไป

"ช้าก่อน"

อุเจียงหันหน้ากลับไปมองเขา "ยังมีเรื่องใด"

"แม่นางคิดแฉงตัวเข้าไปในคุกอย่างไร"

"ข้ายอมมีวิธีการของข้า" กล่าวจบก็จากไปโดยไม่แม้แต่เหลียวหลัง ครั้นนางจากไปแล้ว เกาอู่เยียนมีสีหน้าครุ่นคิดก็มุ่นหัวคิ้วพลางไต่ถามหลิวหง "ท่านเชื่อหญิงผู้นั้นหรือ"

หลิวหงเอ่ย "เจ้าก็เห็นฝีมือของนางแล้ว หากสำเร็จยอมเป็นประโยชน์กับพวกเรา หากนางล้มเหลว พวกเราก็ไม่เสียประโยชน์ ยิ่งกว่านั้นนางต้องการเงิน นี่มีประโยชน์และไร้ผลเสียกับพวกเรา"

คนอื่นพากันเห็นด้วย มีเพียงเกาอู่เยียนที่ยังขมวดคิ้วนั่งคิด

จงจั่วเดินมายังข้างกายเขา ตบไหล่เขาแล้วถาม "เป็นอะไร สงสัยเรื่องใดหรือ"

เกาอู่เยียนมองไปทางจงจั่ว ถามข้อสงสัยที่ค้างคาใจ "ข้ารู้สึกว่

* สี่สิ่งล้ำค่าในห้องหนังสือ ตามค่านิยมของชาวจีนสมัยโบราณหมายถึงอุปกรณ์สี่สำคัญสี่อย่างในห้องหนังสือ ได้แก่ พู่กัน หมึก กระดาษ แท่นฝนหมึก

เหมือนเคยเห็นนางที่โต แต่นึกไม่ออกชั่วขณะ"

จั่งจั่วเอ่ยกลัวหัวเราะ "เจ้าเคยเห็นนางเช่นนั้นหรือ ไม่กระมัง หากเจ้าเคยเห็นนางจริง รูปโฉมเช่นนั้นก็ยากที่จะทำให้คนลืมเลือนกระมัง" หาใช่เขาปากเสีย แต่บนโลกใบนี้มีหญิงสองประเภทที่จะทำให้บุรุษพบเห็นแล้วยากลืมเลือน หนึ่งคือดงามเหนือบรรยาย สองคืออัปลักษณ์จนโดดเด่นเกินไป และหญิงแซ่เจียงผู้นี้ประจวบเหมาะเป็นแบบหลัง

เกาอู่เยียนรู้ลึกลับว่าถ้อยคำนี้มีเหตุผล "นี่กลับถูกต้อง อาจเป็นเพราะข้าจำผิดไป"

พวกเขาสองสามคนหารือลับเรื่องการช่วยเหลือท่านแม่ทัพต่อ หากหญิงแซ่เจียงผู้นั้นแฝงตัวเข้าไปในคุกได้อย่างราบรื่นก็ดี หากโชคไม่ดีพลาดพลั้ง พวกเขาจำต้องมีแผนการช่วยเหลือสำรองไว้จึงจะได้

ไหนเลยจะคาดคิด วันถัดมาพวกเขาได้รับข่าวใหม่ข่าวหนึ่ง... นางปีศาจราคะที่ทางการประกาศจับมาแสนนานได้ติดกับถูกจับขังคุก เมื่อพวกเขาเห็นภาพวาดในประกาศจับของนางปีศาจราคะผู้นั้น ทุกคนล้วนตื่นตะลึงสุดขีด

ในที่สุดเกาอู่เยียนก็นึกออกว่าตนเองเคยเห็นหญิงผู้นั้นจากที่ใด ปานรูปหุ่นบนใบหน้าของนางปีศาจราคะในภาพวาดประกาศจับนั้นหาใช่เหมือนกับปานรูปหุ่นบนหน้าหญิงผู้นั้นเป็นพิมพ์เดียวกันหรือ

พวกเขามองหน้ากันไปมา ล้วนมองเห็นแววกังวลบนใบหน้าอีกฝ่าย... นี่พวกเขาส่งคนเช่นนี้ไปช่วยท่านแม่ทัพ หรือว่าส่งท่านแม่ทัพไปเข้าปากเสียกันแน่

2

ท่ามกลางราตรีมืดมิด แสงเทียนในคุกที่จุดพักม้ากะพริบวูบไหว ผู้คุมนักโทษสามคนอยู่ในมุมเอาหัวชนหัว หูชิดหู กำลังกดเสียงต่ำ กระซิบกระซาบกัน

"เจ้านั้นทำได้อย่างไรกัน หลายสิบวันไม่กินไม่ดื่ม เปลี่ยนเป็นผู้สิ้นคงทนไม่ไหวตั้งนานแล้ว"

"อย่าลืมเสีย คนเขาคือแม่ทัพใหญ่เว่ยหย่วน ออกศึกในพื้นที่ทุรกันดารหนาวเหน็บนั้นยังทนได้ นามเกรียงไกรที่คนเรียกกันว่าอสุรามิได้มีไว้หลอกเด็กนะ"

"เป็นแม่ทัพใหญ่เว่ยหย่วนแล้วมีประโยชน์อะไร เป็นอสุราแล้วอย่างไร สุดท้ายยังมีไฉ่เพราะประโยชน์คนเดียวของฝ่าบาทต้องกลายเป็นนักโทษในอาณัติหรือ"

"เขาไม่กินไม่ดื่ม ต้องรู้ว่าพวกเราวางยาในอาหารเป็นแน่..."

ทั้งสามคนนั่งเงียบ ก่อนเหลียวหลังไปมองห้องคุมขังที่อยู่
ด้านในสุดอย่างระแวงระวัง เห็นเพียงแม่ทัพใหญ่เว่ยหยวนนั่งขัดสมาธิ
อยู่กลางห้องคุมขัง ผมยาวของเขาแผ่สยาย หนวดเคราทัวแก้ว ต่อให้
สวมชุดนักโทษ แผ่นหลังล่ำสันก็ยังคงยึดสูงประหนึ่งภูผา ดูสง่าผ่าเผย
เย็นชาเฉียบคม คล้ายไม่มีความอิดโรยอย่างอนจอนาถจากการติดคุก
แม้แต่น้อย ต่อให้แขนขาทั้งสี่ถูกล่ามโซ่ตรวนก็ยังคงมีกลิ่นอายคุกคามคน
แม้พวกเขาอยู่ห่างกันไกลเพียงนี้ แต่ยังคงสัมผัสได้ถึงรังสีน่าพรันพรัง
ที่แผ่ออกมาจากส่วนลึกที่สุดของคุณไต้ดิน

สามารถได้รับนาม 'อสุรา' มา หาใช้ไม่มีเหตุผล

ผู้คุมนักโทษหนึ่งในนั้นลดเสียงต่ำลงอีก "ไม่มีทางเลือก ท่านได้ทำ
สิ่งการไว้ หากก่อนกลับเมืองหลวงทำให้เขาตายไม่ได้ ถึงตอนนั้นคนที่ตาย
ก็คือพวกเรา"

ทั้งสามคนนั่งเงียบไประลอกหนึ่ง นี่ก็คือความโศกเศร้าในฐานะ
หมากตัวหนึ่ง พวกเขาเป็นเพียงทหารชั้นผู้น้อยคุมคุกไต้ดินที่จุดพักม้า
แม้รู้ความแค้นต่อแม่ทัพ แต่เพื่อปกป้องตนเอง จำต้องตัดใจวางยา
แม่ทัพผู้นี้ให้ตายจงได้

"ข้าไม่เชื่อว่าเขาจะไม่กินไม่ดื่มไปตลอดได้จริงๆ" ประตูกุ๊กเปิดออก
กะทันหันขัดบพสนทนา ลู่ๆ ก็มีลมเย็นเยือกพัดมา แสงเทียนไหววูบ
ประเดี๋ยวสว่างประเดี๋ยวมืด กระทั่งเงาของทุกคนยังเงี้ยวแปลกพิกล
ขึ้นหลายส่วน ชวนให้ทั้งสามคนหวาดหวั่น พวกเขารู้ดาบกระโดดขึ้นยืน

หม่าเทาชายตามองพวกเขาอย่างเย็นชาพลางดำหนึ้น "ดูพวกเจ้า
เสียขวัญดี ขายหน้ากันหรือไม่!"

"ได้เท่าหมา" ทั้งสามคนรีบร้อนเก็บดาบ พลันประสานมือคารวะ
หมาเทาคือได้เท่าจากกรมอาญา ได้รับบัญชาให้นำทหารกองหนึ่ง
รับหน้าที่คุมตัวนักโทษ

เขามองทั้งสามคนแวบหนึ่ง ก่อนหันไปสั่งทหารทางด้านหลัง

"คุมตัวคนเข้ามา"

ทหารสองนายพานักโทษคนหนึ่งเข้ามา จางหยวนแป...ผู้ซึ่งเป็น
หัวหน้าผู้คุมรีบเดินขึ้นหน้า ประสานมือถามอย่างเคารพ "ท่านได้เท่า
นี่คือ..."

"นักโทษหญิงที่มาใหม่ คุมขังไว้ที่นั่นก่อน"

ทั้งสามคนพอได้ยินว่าเป็นหญิง ดวงตาก็เปล่งประกายทันใด
ในคุกใต้ดินที่จุดพักม้านี้ไม่มีนักโทษหญิงมาเนิ่นนานแล้ว

ขณะที่พวกเขากำลังปีติยินดี หลังจากทหารถอดผ้าคลุมศีรษะสีดำ
บนหัวนักโทษหญิงออก ก็ตื่นตะลึงจนกระโดดถอยหลังจากตรงนั้นในทันที

นักโทษหญิงผู้นี้หน้าตาน่าสะพรึงยิ่ง บนใบหน้าของนางมีปานรูปหนู
น่ากลัวแถบใหญ่แถบหนึ่ง หน้าตาราวกับมีแมลงตัวหนึ่งได้อาศัยบนใบหน้า
อัปลักษณ์น่าพรั่นพรึงยิ่งนัก

หมาเทายิ้มเย้น "ดูพวกเจ้าสิ ท่าทางไม่เอาไหนเลย ทว่านี่ก็
ไม่น่าแปลกใจ นางปีศาจราคาของผู้นี้ข่มขวัญบุรุษมาแล้วไม่น้อยจริงๆ"

จางหยวนแปร้องอย่างตื่นตระหนก "นางก็คือนางปีศาจราคา
ที่ชื่นใจบุรุษนับไม่ถ้วน จนถูกตั้งค่าหัวล่าตัวผู้นั้นหรือ"

"ไม่ผิด"

จางหยวนแปให้ผู้ใต้บังคับบัญชาหยิบภาพวาดมาเปรียบเทียบ

หญิงผู้นี้เหมือนกับคนในภาพจริงๆ ปานรูปหุ่นบนใบหน้าก็คือลักษณะพิเศษที่ใหญ่ที่สุด

จางหยวนเป่าเก็บภาพวาด แค้นเสียงหนักๆ ทีหนึ่ง "ที่แท้ก็คือนางปีศาจราคะที่ขึ้นใจบุรุษ หญิงน่าสะอิดสะเอียนเช่นนี้ เห็นแล้วข้าไม่มีความอยากอาหารแล้ว" เขาหมุนตัวไปขณะจะสั่งการผู้คุมนักโทษอีกสองคนให้รับช่วงต่อเอาตัวนางไปขังคุก สมองก็เล่นปราดขึ้นมาในทันใด

เขาขยับเดินขึ้นหน้าไปเสนอแนะได้เท่าหมาเสียงเบา "ท่านได้ทำจากที่ผู้น้อยดู มีผู้ชังนางปีศาจราคะผู้นี้ไว้ในห้องด้านข้างของคนผู้นั้นเป็นอย่างดีไรขอรับ" เขาเข้าไปยังห้องคุมขังที่อยู่ด้านในสุด

ได้เท่าหมาหัวคิวกระตุกทันใด แม้มีเอ่ยวาจา แต่จางหยวนเป่าก็มองออกว่าได้เท่าหมากำลังฟังอย่างสนใจยิ่งยวด

"ท่านได้เท่า เทียบกับพวกเราลงมือกำจัดเขาด้วยตนเอง มีผู้ยืมดาบฆ่าคน..." ดาบที่วานี้ก็คือนางปีศาจราคะ

ดัดแปลงภายในคุกลึกหน่อย ให้นางปีศาจราคะไปย่ำยิบรุษผู้นั้น ทั้งสองฝ่ายต่อสู้พัวพัน ย่อมต้องมีฝ่ายหนึ่งตาย ส่วนใครตายสำหรับพวกเขาแล้วไม่ผลเสียทั้งสิ้น หลังสิ้นเรื่องก็บอกว่านางปีศาจราคะผู้นั้นอาศัยจังหวะที่พวกเขาไม่ทันระวังทำห้องคุมขังเสียหาย พวกเขาก็จะสามารถฉกฉวยได้อย่างสะอาดหมดจด

แววตาของได้เท่าหมามีประกายเจ้าเล่ห์วามผ่าน เขาตบไหล่จางหยวนเป่าพลางยิ้มเอ่ย "นับว่าเป็นความคิดที่ไม่เลว"

จางหยวนเป่าคลี่ยิ้มประจบ เขากำลังกลัดกลุ้มว่าควรใช้วิธีการใด

จึงจะสามารถทำให้แม่ทัพตายได้ บรูซผู้นั้นรู้ว่าในอาหารมียาพิษ จึงไม่หลงกลใดๆ เลย ทว่าตอนนี้ประจวบเหมาะมีโอกาสดีหล่นลงมา ด้วยการให้นางปีศาจราคะกระทำเรื่องนี้แทนพวกเขา

หมาเทากำชับจางหยวนเป่าด้วยแววตาชื่นชม "คนมอบให้เจ้าแล้ว"

"ขอรับ ท่านได้ทำให้โปรดวางใจ" จางหยวนเป่ารู้ว่านี่คือได้รับอนุญาตแล้ว เขาหมั่นตัวเป็นเชิงให้บรรดาผู้ใต้บังคับบัญชาไปจัดการ หลังจากจัดแจงตัดแปลงห้องคุมขังที่ติดกันแล้วก็คุมตัวนางปีศาจราคะเข้าไป

เมื่อถึงยามราตรีเขาสั่งการกับทุกคน "คืนนี้ไม่ว่าเกิดอะไรขึ้นไม่ว่าใครก็ล้วนห้ามเข้าไปจัดการ"

เขามั่นอกมั่นใจว่าคืนนี้นางปีศาจราคะจะต้องมีการเคลื่อนไหว แม่ทัพใหญ่เว่ยหยวนถูกขนานนามว่าอสุรา ทว่ากลับมีรูปโฉมโนมพรรณล้ำเลิศ รูปร่างกำยำ มีสง่าราศี เรียวก้าวดุจกระบี่ จมูกสูงตั้งต้นสน ยามเคลื่อนไหวก็สง่างามเผย เต็มไปด้วยความเมตตากรุณา ยามสงบนิ่งก็ไม่ลดทอนกลิ่นอายอันเฉียบคม เพียงแต่ฆ่าฟันข้าศึกในสนามรบมานาน กลิ่นอายอำมหิตที่รวมอยู่รอบกายจึงพาให้คนมองข้ามรูปโฉมหล่อเหลาส่งงามของเขาโดยง่าย

เกรงว่าคืนนี้คงได้เสียประโยชน์ให้นางปีศาจราคะนั้นแล้ว จางหยวนเป่าพลันรู้สึกสะทอนใจแทนแม่ทัพผู้นี้ คนผู้นี้ควบอวิชาศึกตะลุยมรภูมิมารบมาชั่วชีวิต ทำทางดูน่าเกรงขาม ทว่าถึงทำที่สูงสุดกลับมีจุดจบถูกนางปีศาจราคะเหยียดหยาม หากเป็นเช่นนั้นแล้วไม่สู้ใช้มีดจอบชีวิตตนเองเสียเลยจะดีกว่า

เพื่อรักษาชีวิตไว้ จางหยวนเป่าจึงได้แต่ทำใจแข็ง ที่บ้านเขายังมี

ลูกและภรรยาต้องเลี้ยงดู เขากะทำเช่นนี้เพราะไม่มีทางเลือก หวังเพียง
แม่ทัพผู้นี้จะคิดตก กินข้าวปลาอาหารที่วางยาพิษเสียแต่เนิ่นๆ เพื่อ
จบชีวิตตนเอง อย่างน้อยยังสามารถรักษาเกียรติยศชื่อเสียงไว้ได้

ตกค่ำ แสงเทียนบนผนังไหวระริก บุรุษที่เดิมหลับตาพักผ่อนพลัน
ลืมตาดมกริบขึ้น จับจ้องนางปีศาจระคะที่ยืนอยู่ตรงหน้าตนเองผู้นั้น

แม้ชายหนุ่มมิได้สงสัย แต่ทั่วกายของเขาล้วนแผ่กลิ่นอายโหดเหี้ยม
ประหนึ่งสัตว์ดุร้ายยึดกรงเล็บแหลมคม เตรียมตัวพุ่งตะครุบเหยื่อตัวหนึ่ง
ออกมา

อุเจียงมิได้หันกลับต่อแรงคุกคามของเขา กลับปรายตามองเขา
จากเบื้องสูง ดวงตาคู่นั้นพิจารณาเขาจากหัวจรดเท้าก่อนเอ่ยเสียงเย็น
"จิ้นจื่อฮวา มีคนใหล่วานข้าให้มอบของสิ่งหนึ่งกับท่าน"

นางไม่พูดให้มากความ ยื่นมือหยิบของที่หลิวหงผากฝั่งออกมาทันที
นางผู้เคร่งขรึมจริงจังยื่นสิ่งของไปเบื้องหน้า หมายถึงมอบให้นักโทษ
คนสำคัญของราชสำนักผู้เคร่งขรึมจริงจังยิ่งกว่าผู้นี้

ชายหนุ่มมิได้รับไว้ นัยน์ตาสีหมึกเย็นเยือกทอประกายเฉียบคม
อันตราย เอ่ยปากขึ้นซ้ำๆ "ข้ามิได้ซื้อจิ้นจื่อฮวา"

อุเจียงตะลึงงัน หดมือกลับ มองประเมินฝ่ายตรงข้ามอย่างสนเท่ห์
"เจ้ามิได้ซื้อจิ้นจื่อฮวา เช่นนั้นเจ้าคือใคร"

แต่เจ้าคนแซ่หลิวนั้นบอกนางว่าเป็นคุก็ได้ดินนี้ ทั้งยังบอกว่า
ด้านในคุมขังคนเพียงคนเดียวชัดๆ อย่าบอกนะว่าเข้าใจผิด? หากคนผู้นี้
ไม่ใช่คนที่นางต้องการตามหา เช่นนั้นนางก็มาเสียเที่ยวหรือนี่

คราแรกที่นางเห็นภาพวาดของนางปีศาจระคะบนกระดานติดประกาศจับ ความคิดก็แล่นวาบขึ้นมาในทันที ตัดสินใจแปลงรูปโฉมให้เหมือนนางปีศาจระคะ ปานรูปหุ่นบนหน้านี้นางใช้เงินตนเองถึงห้าสิบบาทถึงทำออกมา ใช้วัสดุชั้นดี ฝีมือเหมือนจริงแนบเนียน ติดแล้วไม่คัน และติดทนเป็นเลิศ

เดิมที่นางคิดจะส่งลูกน้องคนหนึ่งมาลากนางให้ทางการเอง เพื่อกินเงินรางวัลนี้ ทว่าก่อนเริ่มงานนางได้ล่วงรู้แผนการของหลิวหงและคนกลุ่มนี้เข้าพอดี ใจคิดว่าในเมื่อต้องติดคุกอยู่แล้ว เช่นนั้นเงินหนึ่งพันตำลึงไม่เอาคงเสียเปล่า

หลิวหงและคนอื่นคิดว่าได้เห็นหน้าตาที่แท้จริงของนางแล้ว ทว่าอันที่จริงกลับไม่ใช่ นางรับเงินมัดจำห้าร้อยตำลึงอย่างยินดีปรีดา ปลอมรูปโฉมเป็นนางปีศาจระคะปะปนเข้าคุก มิคาดกลับหาคนผิด บุรุษตรงหน้าไม่ใช่จิ้งจอกฮวาอย่างสิ้นเชิง

ขณะที่นางกำลังก่นด่าหลิวหงว่าทำงานเชื่อไม่ได้อยู่ในใจ พลันได้ยินคำตอบอันเย็นเยียบของบุรุษผู้นี้

"ข้าคือฮวาจือจิ้น"

นางอึ้งไปอีกคำรบ ก่อนหยิบเศษกระดาษออกมาอย่างกังขา อาศัยแสงไฟมีดสลัวเพ่งดูโดยละเอียด ก่อนร้องชื่ออย่างตระหนกได้ ที่แท้อักษรนี้ต้องอ่านจากซ้ายมาขวา!

เป็นฮวาจือจิ้น ไม่ใช่จิ้งจอกฮวา เจ้าคนแซ่หลิวนั้นก็ไม่พูดให้กระจ่างชัด ให้เศษกระดาษเขียนชื่อคนเพียงใบเดียว ทว่าเมื่อแน่ใจว่าตามหาคนไม่ผิด นางจึงเก็บเศษกระดาษ พลันยื่นของไปตรงหน้าอีกครั้ง เริ่มพูดใหม่อีกหน

"ฮวาจื่อจิ้น มีคนให้ววนเข้ามามอบของให้ท่าน"

ฮวาจื่อจิ้นมองนาง ยังไม่ได้รับไป ไอสังหารที่ว่างมีแต่เพิ่มไม่มีลด
คล้ายเป็นสัตว์ป่าที่พร้อมจู่โจมได้ทุกเมื่อ

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://jamshop.jamsai.com/product/6183->